

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

เปิดโลกธาตุ

ปรกติวันนี้จะต้องไปพักค้างบ้านแพงที่เขามีกองกฐินผ้าป่าอะไร สุดท้ายก็ไปไม่ได้ บอกไปแล้วตะกั้นนี้ทางบ้านแพง ที่จะให้ไปพักค้างที่โน้นเพราะมีกองผ้าป่ากฐินอะไร เราคนเดียวสู้ไม่ไหว เลยบอกไปแล้วว่าบ้านแพงที่เราจะไปค้างคืนไม่ได้ไป เรื่องธาตุเรื่องขันธมันสู้ไม่ไหวจริงๆ เรา เราคนเดียวดูคนทั้งแผ่นดิน แยกคนทั้งแผ่นดินไหวได้ไง แต่แยกธาตุขันธเจ้าของเฉพาะนี้มันก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่แล้ว ตกลงบ้านแพงที่จะไปค้างให้เขาคืนหนึ่งวันนี้ในงานผ้าป่ากฐิน เราก้ไปไม่ได้ บอกงดไปแล้ว

เราหมุนไม่ทันกับงานต่างๆ ของประชาชนศรัทธาทั้งหลาย ธาตุขันธเราไม่ดีด้วยใน ๗ วันเต็มๆ มาวันนี้ไม่ดีเลยธาตุขันธ มันเป็นอยู่ภายในคนอื่นไม่รู้ เจ้าของรู้แต่พูดไม่ถูก เป็นอยู่ภายใน นี่ก็อายุ ๙๖ แล้วเห็นไหมละ อายุ ๙๖ อย่างมาได้สองสามเดือนแล้วสิงหา กันยา ตูลา วันนี่วันที่ ๑ พฤศจิกายน อย่างเข้ามาได้สามเดือนสี่เดือน แต่ก็ภูมิใจตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ นั้นเป็นวันก้าวเข้าบวช แม่น้ำตาร่วง ดีใจมาก แต่ก่อนมีแต่น้ำตาร่วง เนื่องจากเสียใจเพราะลูกมันโกโรโกโส

ก้าวเข้ามาวันนั้น วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ ก้าวเข้าบวชเป็นพระ เป็นพระในวันนั้นแหละ รักษาศีลรักษารธรรมตลอดมา ไม่เคยต่างพร้อย ไม่เคยระแคะระคายในเจ้าของว่าศีลธรรมเราขาดไปตรงไหน ไม่มีเลย เพราะรักษาจริงๆ รักสงวนศีลธรรมมากตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ได้ ๗๔ ปี ๕ เดือน จิตใจได้ภาคภูมิใจในตัวเองมาตั้งแต่บัดนั้น

บวชเข้าไปให้ได้ไปสวรรค์ อย่างน้อยเกิดมาทั้งทีเวลาบวชนี้ให้ได้ไปสวรรค์ แต่ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหน แต่ก่อนอยู่ในนรกหลุมไหนก็ไม่รู้ จากนั้นก็ก้าวละ เรียนหนังสืออยู่เพียง ๗ ปี ๗ พรรษาเรียนหนังสือเต็มเม็ดเต็มหน่วยอยู่ ๗ ปี จากนั้นก็ออกกรรมฐานเลย ที่แรกคิดจะไปสวรรค์ นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนะ ที่แรกคิดจะไปสวรรค์ มีความรื่นเริงบันเทิงด้วยเทวบุตรเทวดา-อินทร์-พรหมทั้งหลาย แล้วสูงขึ้นไปถึงนิพพาน พอไปถึงนิพพานเกาะติดเลยนะ ที่นี้จะไปนิพพานอย่างเดียว สวรรค์ไม่เอา พรหมโลกไม่เอา ยังกลับมาเกิดอีก จะไปนิพพานอย่างเดียวจะไม่ต้องมาเกิดอีก

จากนั้นก็เอาจริงๆ นะนี่ คิดอย่างไรตกลงใจแล้วเอาจริงด้วย ที่นี้ก็หมุนใส่ นิพพาน เข้าป่าเข้าเขา อยู่ในป่าในเขาตลอดเลย ออกปฏิบัติแล้วนะนั่น เข้าหาพ่อแม่ครูอาจารย์มันแล้ว ท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ เลย สมเจตนาของเราที่ไปหาท่านอย่างเต็มใจ พอออกมาแล้วถามตัวเองเป็นอย่างไรฟังเทศน์วันนี้ ท่านเทศน์ว่าอย่างไรบ้างวันนี้ ถึงใจ

ใหม่ ถึง แล้วเราจะเป็นอย่างไรรูปปฏิบัติอย่างไร ต้องเอาตายเข้าว่า นั่น เอาตายเข้าว่ากับ ให้ได้นิพพานในชาตินี้

ที่นี้จิตตั้งใสนิพพานเลย พอออกปฏิบัติจิตมุ่งใสนิพพาน สวรรค์-พรหมโลกยัง ต้องกลับมาเกิดอีก จะเอาให้ถึงนิพพานในชาตินี้ ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ หมุนจีเลย ตั้งแต่นั้นจึงหาความสุขไม่ได้ เหมือนตกรกทั้งเป็น เข้าป่าเข้าเขา ๆ ตลอด ไปองค์เดียวนะ ไปทำความเพียรองค์เดียว พ่อแม่ครูจารย์มันท่านส่งเสริม ท่านมหาไปองค์เดียวนั้นละเหมาะแล้ว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านชี้เลยกับพระทั้งหลาย ใครจะไปยุ่ง ร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่อยู่ที่นี่

เราก็สนุกไปคนเดียว เทียบกรรมฐานนี้ไปคนเดียวทั้งนั้น เราไม่ได้ไปกับใคร เราไปองค์เดียวตลอดเลย นี่ก็เป็นเวลา ๙ ปี หนักมากทีเดียว ที่จะเอานิพพานนี้หนักมาก ตกรกทั้งเป็น คือความเพียรหนักมาก อยู่ในป่าในเขาทนทุกข์ทรมาน ข้าวนี้ก็วันกิน ช่างมันไม่สนใจ อุดไปก็วันถึงกินข้าว ไม่ได้กินทุกวันนะ ๗ วันเป็นอย่างมาก อุด ไม่กิน จากนั้นก็อยู่ในระยะสี่วันห้าวัน สี่วันห้าวันอุดไป

ความเพียรนี้หมุนตัว ๆ จะให้ถึงพระนิพพาน คือนิสัยมันผาดโผนอยู่นะ ถ้าพูดถึงเรื่องนิสัยผาดโผนอยู่มาก ว่าอย่างไรถ้าลงได้ตั้งจิตแล้วต้องหมุนจีเข้าเลย ไม่มีถอย นี่ก็หมุนใสพระนิพพาน หมุนคราวนี้หมุนหนักมากทีเดียว หมุนคราวที่จะไปพระนิพพาน ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกเป็นความเพียรที่ดุเดือดมากที่สุดทีเดียว จึงเรียกว่าไม่ให้ใครไปด้วยเลย เราไปคนเดียว คืออยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันช่างมัน เอาเจ้าของเป็นป่าช้าเลย ป่าช้าอยู่กับตัวเอง รู้กับตัวเอง มันจะตายจริง ๆ มันก็รู้ หมุนเลย

อันนี้ก็ ๙ ปี ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ออกปฏิบัติ ๑๖ พรรษา นั้นละฟ้าดินถล่ม ๑๖ พรรษา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เราไม่ลืม นั้นละปีฟ้าดินถล่ม ก็เลสขาดสะบั้นลงจากใจ ใจนี้สว่างจ้าเลย นั้นเป็นเวลา ๙ ปีปฏิบัติ คือจริงจังมาก ถ้าลงได้หมุนใสอะไรแล้ว ต้องเอาให้จริง เอาให้ได้อย่างใจ นี่ก็จะเอานิพพานให้ได้อย่างใจ ฟาดเสีย ๙ ปี ฟ้าดินถล่มในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่มพอดี นั้นละฟ้าดินถล่ม คว่าวัฏจักรได้ในคืนวันนั้น จิตนี้สว่างจ้าเลยเทียว

นี่ละการทำความเพียรเอาจริงเอาจังมากที่สุดทีเดียว หนักใสอะไรเอาให้ได้ ไม่ได้เอาตายเข้าว่าเลย ความเพียรที่หมุนใสอรหัตถภูมินี้ก็แบบเดียวกัน เอาให้ได้ว่าอย่างนั้น หมุนจีเลยความเพียร กรรมฐานนี้ไปองค์เดียว ไม่ให้ใครไปด้วย คือให้เป็นอธยายคัยของตัวเอง อยากกินก็วัน อุดไปก็วันถึงกินอันนี้ก็แล้วแต่เจ้าของ ถ้าไปสองเป็นน้ำไหลบ่า ไปสองไปสามเป็นน้ำไหลบ่า เดี่ยวห้วงคนนั้น เดี่ยวห้วงคนนี้ ไปคนเดียวเราป่าช้าอยู่กับเรา เป็นตายก็รู้กันเอง นั้นละเอากันหนัก อันนี้ก็ไม่ใช่ของเล่นเหมือนกัน นี่ก็ฟาดอยู่ ๙

ปี พุทธศักราช ๗ ถึงพุทธศักราช ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มอยู่หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ กิเลสขาดสะบั้นลงจากใจนี้สว่างจ้าเลยตั้งแต่บัดนั้นมา นี่ละธรรมเห็นผลทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นเรามาเกิดในโลก ชาตินี้เป็นชาติที่เราล้างป่าช้าของเรา จะเคยเกิดมากี่กัปก็กลับไป ตายทับถมกันอยู่ที่นี่ก็กัปก็กลับไปตาม สำหรับเราชาตินี้เป็นชาติล้างป่าช้าไม่ให้มีต่อไปอีก หหมด ป่าช้าล้างหมด การเกิดการตายที่ไหนไม่กังวล หหมด พอทุกอย่างปล่อยทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ความสว่างจ้าของจิตตลอดทั้งวันทั้งคืน ไม่มีกลับมาเปลี่ยนแปลงแก่นิดหนึ่ง จิตเมื่อถึงขั้นนี้แล้วความเปลี่ยนแปลงกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีในจิตดวงที่บริสุทธิ์ล้วนๆ นี้ได้เลย

ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้เป็น ๕๗-๕๘ ปีแล้วมั่ง นี่ละทำความเพียรเอาจริงเอาจัง เรียกว่าล้างป่าช้า ที่จะเกิดจะตายต่อไปไม่มี หหมด ตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนสูงต่ำประการใดไม่มี หหมดโดยสิ้นเชิง จึงว่ามาล้างป่าช้า เกิดมาในชาตินี้เป็นชาติที่ล้างป่าช้าของตัวเอง สัตว์ทั้งหลายเป็นอย่างไรเราไม่กำหนดกฎเกณฑ์ แต่มากำหนดตัวเองว่ามาล้างป่าช้าในชาตินี้ หายสงสัยว่าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนๆ สูงต่ำประการใดบ้างหหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความพอแล้วด้วยความอัศจรรย์ภายในจิตดวงนี้

ที่นี้พอ เมื่อจิตพอแล้วปล่อยหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย ปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง ตั้งแต่บัดนั้นมาวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เป็นวันปล่อยสมมุติ วางสมมุติ ทิ้งป่าช้า จะไม่กลับมาเกิดอีก ตายก็เหมือนกัน ตายก็ไม่กลับมาตายอีก จะตายเฉพาะชาติที่กำลังแบกหามชั้นนี้อยู่ นี่ พอขั้นนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วก็สลัดที่เดียวเลย นิพพานไม่ถาม ไม่ได้ประมาทนะ ไม่ถามนิพพาน พระพุทธเจ้าก็พระองค์ พระสงฆ์สาวกก็พระองค์ที่เป็นพระอรหันต์ ถึงนิพพานแล้วด้วยกันท่านไม่ถามกัน เป็นอันเดียวกันหมดทีเดียว

ลงมหาวิมุตติ เหมือนกับน้ำมหาสมุทร ฝนตกมาจากเมฆก้อนใดๆ ลงในน้ำมหาสมุทรหหมด ไม่ได้คัดได้เลือกว่าฝนเม็ดนี้มาจากเมฆก้อนนั้นๆ ฝนก้อนนั้นไม่มี ลงเป็นน้ำมหาสมุทร อันนี้ความเพียรของเราตั้งแต่เริ่มปฏิบัติมานานน้อยเพียงไรก็ได้ คำนี้ ลงในน้ำมหาวิมุตติมหานิพพานหหมดโดยสิ้นเชิง หายสงสัยตั้งแต่บัดนั้นมาเป็นเวลาดูเหมือน ๕๗-๕๘ ปีแล้วมั่ง นั่นละวันคว่ำภูวนภายในจิตใจได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ไม่มีอะไรเหลือเลย สว่างจ้าตลอดเวลา

ท่านว่านิพพานเที่ยง คือจิตที่หหมดสมมุติแล้ว เป็นจิตธรรมชาติ จิตธรรมชาตินี้ ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยงก็ได้ จิตเป็นธรรมชาติก็ได้ เมื่อถึงขั้นนี้แล้วก็หหมด ไม่มีอะไรที่จะคิดเปลี่ยนแปลงว่ามากกว่านี้น้อยกว่านี้ไม่มี พอ พอด้วยความบริสุทธิ์ใจ จึงว่าเปิด

โลกธาตุ หายห้วง เรียกว่ามาล้างป่าช้าในชาตินี้ก็ไม่ผิด เพราะจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว
 แน่อยู่ในหัวใจเจ้าของเอง ไม่ได้ไปถามผู้ใด เป็นชิ้นในเจ้าของ

จิตเวลาล้มลุกคลุกคลานมันก็ล้มของมัน แต่เวลาพลิกตัวได้แก้ไข อบรม หรือ
 ฝึกหัดอยู่ตลอดเวลา มันก็ดีขึ้นได้ ดีขึ้นจนกระทั่งถึงขั้นฟ้าดินถล่ม จากนั้นก็หมด
 ปัญหาโดยประการทั้งปวง นี้เรียกว่าเกิดมาในชาตินี้มาล้างป่าช้า การเกิดของเจ้าของมา
 ก็กัปก็กลับมาล้างในชาตินี้ แล้วจะตายอีกเท่าไรก็ล้างหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย เวลานี้ก็
 ยังเหลือแต่ธรรมในใจ ธาตุชั้นธัมมก็เป็นธาตุชั้นธรรมดาเหมือนเราๆ ท่านๆ แต่ที่จิตนั้น
 ไม่เหมือน จิตนี้หมดอะไรโดยประการทั้งปวง สว่างจ้าทั้งกลางวันกลางคืนอยู่อย่างนี้ นี้
 เรียกว่าจิตเป็นธรรมธาตุแล้ว

เวลานี้ที่อยู่ด้วยจิตเป็นธรรมธาตุ หายห้วงทุกอย่าง ไม่สนใจว่าจะเกิดจะตายที่ไหน
 ต่อไปอีก เรียกว่ามาล้างป่าช้า หมดโดยสิ้นเชิง สมเจตนาที่อุตสาหะพยายามประกอบ
 ความ پاکเพียรมาตั้งแต่วันบวช เอาจนกระทั่งถึงวันนิพพานเที่ยง พอใจ มาถึงขั้นพอใจ
 ชาตินี้เป็นชาติที่พอใจทุกอย่าง ไม่คำนึงถึงเรื่องความเกิด ความตาย เกิดแล้วจะไปตายที่
 ไหน ตายแล้วจะไปเกิดไหนเหมือนแต่ก่อนไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง เหลือแต่
 ธรรมชาติที่วันนิพพานเที่ยง ก็คือจิตเป็นธรรมธาตุ

จิตนี้เมื่อเข้าถึงตัวเต็มที่แล้วเป็นธรรมธาตุนะ มีชีวิตอยู่ก็ว่าจิตบริสุทธิ์ พระ
 อรหันต์อย่างนี้ท่านมีชั้นอยู่ จิตบริสุทธิ์มีธาตุมีชั้นอยู่ พอธาตุชั้นธัมมลงไปแล้วจิตนี้ก็
 เป็นธรรมธาตุ เพราะเป็นธรรมธาตุแล้วตั้งแต่ยังไม่ตาย นั่นละจิตเมื่อฝึกให้เต็มที่แล้วก็
 เป็นธรรมธาตุให้เจ้าของได้เห็นชัดๆ อยู่ในท่ามกลางแห่งชั้นห้า ซึ่งเป็นของเน่าเฟะอยู่
 ทั้งเขาทั้งเรา แต่จิตดวงนั้นเป็นจิตธรรมธาตุไม่มีคำว่าเน่าเฟะเหมือนร่างกายทั้งหลาย
 ถึงขั้นนี้แล้วไม่มีกาลสถานที่เวลา เวลา การเกิด การตาย สูงต่ำ ไม่มี หมดโดยประการทั้ง
 ปวง เกิดมาชาตินี้จึงว่าเป็นชาติสุดท้ายของเรา หมดทุกอย่างไม่มีอะไรสงสัย

เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือโลกเราจึงช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย มีเท่าไรทุ่มลงหมด
 เราไม่มีอะไรเหลือติดตัวติดวัดนะ ในวัดนี้ไม่สั่งสม มีอะไรๆ สละออกหมดเลย เหลือ
 แต่หัวใจที่เต็มไปด้วยเมตตาเท่านั้นที่สั่งสอนโลกอยู่เวลานี้ ที่นี้ถ้าหากการเป็นกับการ
 ตายนั่นเป็นธรรมดาแล้วการเป็นการตายมีน้ำหนักเท่ากัน อีกประการหนึ่งก็คือว่า การ
 เป็นอยู่นี้แบกธาตุแบกชั้นธาตุพาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย เมื่อสลัดอันนี้ลง
 ไปแล้วธาตุชั้นอันนี้ก็หมดภาระไป เพราะฉะนั้นจึงว่าถ้าไม่มีโลกเข้ามาเกี่ยวข้องแล้วไป
 เลย อยู่หาอะไรอยู่แบกธาตุแบกชั้น

ที่อยู่นี้ก็เพื่อพี่น้องสัตว์ทั้งหลายทั่วโลกธาตุ เป็นผู้หวังยังไม่พอ ยังต้องหวัง
 ผู้อื่นช่วยอยู่ ไม่เป็น อตตาทิ อตตโน นาโถ ยังต้องหวังพึ่งผู้อื่น เพราะฉะนั้นการหวัง

ฟังผู้อื่นก็เข้ากับการเมตตาสงเคราะห์โลก เราก็สงเคราะห์ไปอย่างนั้นๆ ละ สำหรับเจ้าของเองหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือแล้ว หมดจริงๆ ไม่คำนึงถึงเรื่องความเกิดความตาย หมดไปตามๆ กันแล้ว นี่ละการประพฤติปฏิบัติธรรม ขอให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติ

ธรรมนี้เป็นธรรมสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นศาสดาองค์เอกมาสอนโลกจะผิดไปที่ไหน ขึ้นชื่อว่าศาสดาองค์เอกนำธรรมมาสอนโลกต้องถูกต้อง เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ขอให้พากันตั้งใจปฏิบัติให้ชอบธรรมเถอะ ทางที่ถูกต้องจะใกล้เข้ามาชิดเข้ามา ก้าวออกไปหนึ่งก้าวสองก้าวใกล้ความสิ้นทุกข์ไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์ หมด ความทุกข์ทั้งหลายไม่มีเหลือ เหลือแต่ธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์ดับไปแล้วจิตก็เป็นธรรมธาตุ

นี่ละจิตเป็นธรรมธาตุ จิตสุดขีดสุดแดน สุดสมมุติทั้งหลายแล้วจิตนี้เป็นธรรมธาตุ จะเรียกว่าจิตไม่ได้นะ เป็นธรรมธาตุ นี่ละการปฏิบัติธรรม ให้ตั้งใจปฏิบัติให้เห็นอย่างนี้ อย่าพากันโลเลโลกเลก ตื่นลมตื่นแล้งตื่นมืดตื่นแจ่มตื่นสว่าง มันมีมาตั้งกับตั้ง กัลป์แต่กาลไหนๆ ส่วนการเกิดการตายของเราก็แบกหามกันไปตามมีตามแจ้ง ทีนี้สลัดอันนี้ออกด้วยความยึดถือมืดแจ่มเดือนดาวตะวันอะไรนี้ออกจากใจหมด ขาดสะบันจากใจ ใจก็เป็นใจที่บริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้น นั่นละพ้นจากทุกข์พ้นที่ใจ ไม่ได้พ้นที่ไหน

ขอให้ท่านทั้งหลายจำให้ดี เกิดมาชาตินี้ก็หมดละ ในชาตินี้หมดภูมิละ จะก้าวไปที่ไหนความรู้สึกคือจิตไม่คิด จะก้าวถอยกลับก็ไม่มี จะก้าวหน้าต่อไปอีกก็ไม่มี พอแล้วด้วยความรื่นเริงบันเทิง พอแล้วด้วยความอัศจรรย์ภายในจิตนี้ถูกต้อง อย่างอื่นไม่มี การประกอบความพากเพียรก็เปลี่ยนอิริยาบถ แล้วพิจารณาธรรมทั้งหลายลึกลงยับยาละเอียดไปเท่านั้น เช่นเดินจงกรม อย่างพระพุทธเจ้าท่านก็เดินจงกรม พระสาวกทั้งหลายท่านสิ้นกิเลสแล้วท่านก็เดินจงกรม

การเดินจงกรมของท่านนั้นเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถหนึ่ง เป็นการพิจารณาธรรมลึกลงยับยาละเอียดกว้างแคบทั้งหลายหนึ่ง พระสาวกก็เหมือนกันท่านไม่ได้เดินจงกรมเพื่อละกิเลสถอนกิเลส เหมือนพวกเราทั้งหลายที่หาบแต่กิเลสอยู่นี้ ท่านหมดกิเลสแล้วท่านเดินด้วยความหมดกิเลส ยืนเดินนั่งนอนด้วยความสิ้นกิเลสไม่มีอะไรเหลือภายในพระทัยภายในใจของพระพุทธเจ้าเลย

นั่นละที่เราเรียกว่า พุทธิ สรณ คัจฉามิ ธมฺมํ ก็คือธรรมอันเลิศ สงฺฆํ สรณํ คัจฉามิ ก็คือพระสงฆ์ประเภทนี้เอง ประเภทที่ว่าสิ้นกิเลสแล้ว เป็นสงฆ์ของพวกเรา สรณํ คัจฉามิ ขอให้พากันปฏิบัติให้เป็นสรณะของตัวเองก่อนนะ ปฏิบัติตัวเองให้เป็น

ฟังของตัวเองอย่างสมบูรณ์แล้วก็ป็นสรณ คจฺฉามิ ต่อจากนั้นก็ป็นสรณ ของโลก
ต่อไป ให้พากันจำเอาเนะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ เหนื่อย ต่อไปนี้จะให้พร
วันนี้เทศน์เต็มเหนี่ยวทุกอย่างใช้ใหม่ละ เทศน์วันนี้พูดวันนี้เต็มเหนี่ยวทุกอย่าง
ควรจะไปเป็นคติเครื่องเตือนใจได้ตั้งแต่ต้นจนจบ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ